

מ"ת 50691/10/15 - מדינת ישראל נגד זאב גבריאל קסימוב

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 50691-10-15 מדינת ישראל נ' קסימוב(עציר)
תיק חיצוני: 404426/2015

בפני	כבוד השופטת עירית וינברג-נוטוביץ
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	זאב גבריאל קסימוב (עציר)

החלטה

1. בפני בקשה למעצר עד תום ההליכים המשפטיים כנגד המשיב בהתאם לסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: "**החוק**").

2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת רצח ושיבוש מהלכי משפט.

על פי כתב האישום המשיב, בת זוגו (להלן: "אירנה") וילדם בן ה-6, התגוררו יחדיו בדירה. ביום 9.9.15 בשעות הערב שתו לשוכרה, בעת שבנם שהה בחדרו.

על רקע שאינו ידוע למבקשת, החליט המשיב לגרום למותה של אירנה.

המשיב הפיל את המנוחה ארצה ודקרה למוות לעיני בנו בן ה-6 כשהוא משסף את צווארה ודוקר אותה בכל חלקי גופה, מספר פעמים, בכוונה להמיתה.

חלק מהדקירות בוצעו כשהמנוחה שכבה על הארץ והמשיב גחן מעליה.

לאחר ביצוע הדקירות נותר המשיב פרק זמן ממושך בדירה במחיצת בנו, מבלי להזעיק עזרה, במהלכו גרר את המנוחה מהסלון למקלחת, כיסה אותה בבגדים, ניקה את הדירה עם אקונומיקה וביקש מבנו למסור למשטרה שהמנוחה ניסתה להרוג את הילד.

בהמשך התקשר המשיב למשטרה והודיע שהרג את אשתו, אך גם מסר למוקד שהארוע אינו זכור לו וכן מסר (בכזב) שבנו הקטן אמר לו שהמנוחה ניסתה להורגו (את הילד).

3. ב"כ המשיב אינו חולק על קיומה של תשתית ראייתית, לכאורה, ועילת מעצר.

עם זאת, לטענתו, המדובר בנסיבות מיוחדות בהן המשיב היה תחת השפעת אלכוהול בעת ביצוע העבירה, ואילו בגופת המנוחה נמצאה כמות אלכוהול גדולה מזו של המשיב. ב"כ המשיב טען כי המשיב היה שרוט וחבול, הגם שאינו טוען להגנה עצמית. לטענתו, הארוע הוא תוצאה של איבוד עשתונות של שני אנשים שהיו בגילופין, לא היה לו כל מניע לפגוע באירנה, הוא אהב אותה והוא אף הזעיק את המשטרה.

המדובר באדם נורמטיבי שמעולם לא היה עצור, ויש לו חלופת מעצר להציע, אשר ראוי שתבחן ע"י שירות המבחן.

לפיכך עתר להפנות את המשיב לשירות המבחן לקבלת תסקיר אשר יבחן אם ניתן לשחרר את המשיב לחלופת מעצר.

4. ב"כ המבקשת טען כי הארוע האלים התרחש בבית כשבנו הקטן של המשיב ראה את הארוע, מפתח חדרו. הילד ראה את אביו גוהר מעל המנוחה, דוקר אותה עם סכין כשהיא שוכבת על הרצפה. על כך העיד הילד בפני חוקר ילדים ועדותו נמצאה מהימנה והיא נתמכת בחוות דעת מומחה, לפיה כתמי הדם שניתזו כתוצאה מהדקירות, היו בגובה נמוך.

במהלך הדקירות המשיב שיסף את צווארה של המנוחה וכן דקר אותה בפנים ובמקומות שונים בגוף. לאחר מכן ביצע המשיב פעולות המלמדות על מודעות ותכנון: הוא גרר את גופת המנוחה מהסלון למקלחת, הסתיר אותה בבגדים, שטף את הרצפה עם אקונומיקה, הנחה את הילד להגיד למשטרה שהמנוחה ניסתה להרוג את הילד.

טענת ההגנה של המשיב היא שאינו זוכר את הארוע למרות שהתקשר למשטרה ואמר שהרג את אשתו. בהמשך כאשר מוקדנית המשטרה התקשרה אליו, טען שאינו זוכר את הארוע והוסיף בכזב שבנו אמר לו שהמנוחה ניסתה להורגו (את הבן), דבר הצביע על בניית גרסה ותחכום.

לטענת המבקשת מסוכנותו של המשיב זועקת לשמים וכן קיימת עילה נוספת למעצרו עד תום ההליכים בשל שיבוש הליכי משפט.

דין והכרעה

5. הלכה היא כי רק במקרים נדירים ויוצאי דופן ניתן יהיה להסתפק בחלופה למעצרו של מי שמואשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה.

"מטבע הדברים, אדם המסוגל לבצע רצח, מסוכן הוא לבטחון הציבור וקשה ביותר להפריך חזקת מסוכנות זו. אדם שאינו בוחל אף בפגיעה בערך הבסיסי והאוניברסלי של קדושת החיים, אינו ראוי לאמון שהחברה נותנת באדם המשוחרר בערובה - שיקיים את תנאי שחרורו. מקום בו לכאורה הנאשם רצח אדם - אין להניח כי צווי בית המשפט יהיה בהם להטיל עליו מורא. את

הסיכון מפניו של הנאשם שפגע בערך הנעלה מכל הערכים - יש להטיל על הנאשם ולא על סביבתו. זאת ועוד, אדם הנאשם בעבירה שדינה מאסר עולם חובה, אף אינו נתון למוראו של עונש נוסף בגין עבירות שיבצע בעת היותו משוחרר בתנאים, משודע הנאשם כי אם יורשע, דינו לכלות ימיו בין כתלי בית הסוהר - ספק רב אם יש דבר שריתיעו מלחזור על מעשיו כדי להימלט מן הדין או למען מטרה אחרת". (בש"פ 2646/06 עודה נ' מדינת ישראל פדי נ"א (1) 523, 527).

6. לאחר עיון בפסיקה שהוצגה ע"י ב"כ המשיב, נראה כי בכל אחד מהמקרים אליהם הפנה, התקיימו נסיבות מיוחדות שהצדיקו בחינת חלופה ע"י שירות המבחן: שוד שהסתבך לרצח, כשהנאשם לא היה זה שירה (בש"פ 5353/07); נסיון רצח וחולשה בראיות (בש"פ 2324/13); הריגה בתאונת דרכים (בש"פ 2669/15); התמשכות ההליכים והיות הנאשם במעצר כשנתיים וחצי ללא התקדמות במשפט וכן שינוי במצב הראיות (בש"פ 1651/07); נאשם שרצח את המנוח שביצע בו מעשה סדום, לאחר שהיה עצור במשך שנתיים (בש"פ 6293/12); מעשה רצח אכזרי שבוצע 5 שנים לפני שהנאשם נתפס וקיומו של קושי בראיות (בש"פ 7464/14) וכו'.

7. בענייננו לא מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות בחינת חלופת מעצר ואין מקרה זה נכנס בגדר אותם מקרים חריגים המצדיקים סטייה מהכלל בדבר מעצר עד תום ההליכים בעבירת רצח וזאת בהתחשב בדברים הבאים: -

א. אין מחלוקת בדבר קיומה של תשתית ראייתית, לכאורה, לכל יסוד מיסודות העבירה לרבות ביחס להחלטה להמית.

ב"כ המשיב לא העלה טענה כלשהי בדבר חולשה בראיות.

ב. המשיב דקר את המנוחה בכל חלקי גופה, בפנים, בסנטר, בחזה, בבטן, בירכיים ובגפיים וכן שיסך את גרונה.

יש בכך כדי להעיד מסוכנות רבה ואכזריות.

ג. המשיב הציג גרסה פתלתלה ביחס לארועי יום הרצח.

המשיב התקשר למשטרה והודיע כי הרג את אשתו ומיד בהמשך אמר שאינו זוכר את הארוע ואת התרחשויות, ומסר שבנו הקטן אמר לו שהמנוחה ניסתה לפגוע בו. זאת לאחר שהמשיב ניסה לשכנע את בנו הקטן שהמנוחה ניסתה לפגוע בילד, ללא הצלחה. ברי כי הדבר מעיד על תחכום, בניית גרסה ועל כוונה לשבש הליכי חקירה.

ד. המשיב לא העיד שהייתה אלימות הדדית בינו לבין המנוחה או שהגן על עצמו מפני תוקפנותה וזאת על אף שהמשיב היה חבול (שריטות בפניו, בחלק העליון של גבו, בזרועותיו ומכה בגשר

האף).

לכן, אין בעובדה שלמשיב היו סימני חבלה, מבלי שנמסרה גרסה כלשהי ביחס לכך, כדי להפחית ממסוכנותו. טענת ב"כ המשיב בדבר "איבוד עשתונות" לא הועלתה ע"י המשיב עצמו ואין ליתן לה משקל, בשלב זה.

ה. המעשים שעשה המשיב לאחר הדקירות מקימים את החשש לשיבוש הליכי משפט; המשיב גרר את גופת המנוחה לשירותים, כיסה אותה בבגדים ושטף את הרצפה. טענתו כי עשה כן כדי "לחסוך" מבנו הקטן לראות את גופת אמו, אינה סבירה מאחר והילד ביקש ללכת לשירותים (שם הונחה הגופה), מספר פעמים והמשיב הוביל אותו והנחה אותו לעצום את עיניו.

המשיב פעל לטשטש את זירת הרצח ולשבש בכך את החקירה.

8. מעשיו של המשיב מצביעים על מסוכנותו הגבוהה, על העדר גבולות ועל אכזריות, כך שלא ניתן ליתן בו אמון ואין מקום לשקול שחרורו לחלופת מעצר כלשהי.

שיבוש זירת העבירה והכנסת גרסה לפיו של ילדו בן ה-6, לכאורה, מקימים עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1) לחוק, שכן קיים יסוד סביר לחשש כי אם ישוחרר, ינסה לשבש הליכי משפט ולהתחמק מהדין.

כפי שנקבע בבש"פ 8832/13 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 5.1.14):

"אכן על פי פסיקתו של בית משפט זה, קיימים מקרים בהם בגדר הדיון בבקשה לעצור נאשם עד לתום ההליכים אין מקום לפנות לשירות המבחן ולהורות על הגשת תסקיר מעצר. בעיקר יפים הדברים כאשר מדובר בשילוב של עבירות חמורות שעצם ביצוען מעיד על מסוכנות בדרגה גבוהה עם נאשם שעל פני הדברים יש לגביו אינדיקציות מהן עולה שדי ברור שלא ניתן ליתן בו אמון, או שמדובר בחשש ממשי של המלטות או שיבוש הליכים".

זהו המקרה שבפני.

9. לפיכך, אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו.

ניתנה היום, ט"ו שבט תשע"ו, 25 ינואר 2016, בנוכחות הצדדים.

עיריית וינברג-נוטוביץ, שופטת